

Pred nekoliko leti je na velikem teden, poter po hribih in dolinah t. tako hudo razsejal
da je hraste izpuval in lomil, hiše posiral in avkiral. Po hišah se je silno kadirlo, ker ni
mogel dimnika ^{zavet} radi velikega vetra dima pozirati.

Ravno o tem vetru je neka žena peč belila za kruh peči, in je k dimu skoraj ob oči prišla.
Vse omamljene in apedane je vse popustila in ni hotela ta kruha peči.

Ko pa njen mož od vetra in dela ves zmanjšen in lačen domu priide, se vse za
ognjišče in si od mra mreza okorne roke segreje in potlej vpraša ženo po kruhu. Ona
mu pa odgovori: Kakšen kruh čes imeti? Saj ga nisem mogla peči, da ker se je tako
kadirlo, da sem ^{sko} skoraj ob ^{verdar} vidi prišla.

Ali moj je je nezaupje ^{verdar} prisilil kruh peči, ker on ni maral, da bi bila hiša o
velikonočnem času brez kruha. Ko je tedaj žena ^{verdar} peči razbelila in začela
kruha kruh poter staviti, se začne tako strašno kadirati, da ji je dim nos in usta,
zaplenil. Lato teče ven čistega zraka ^{vine} vziti in se odahnuti. Ali komaj stopi čez
prag, jo je mrazil veter tako naprilo, da zakolne: Hodi, zveni, na se tebe. Kto
se spet ^{vine} huckinjo najas in zabredavne z vratni za sabo.

Ali komaj je djala prvi klob u peč, kar pride tako raztrgan in razmesarjen mož, da
so celi koščeki mesa od njega viseli. Oprez da bi bil kaj spregovoril se vso z ožigom,
razprga se svojo grčasto pelico ogle in se mirno greje. Leta, ko je že ves kruh v
peč djala, ga vpraša žena, kaj da hoče imeti. In ta ji odgovori: "Tebe ali pa klob."
Ženi se to čudno zdi, ko te besede ^{verdar} začne različi in ne ve kaj početi. Hitro teče
k posedovim in pove, kako čuden človek. Da je pri njej in kaj ji je rekel, res
ji pove, kaj prvi klobec, ki ga bo iz peči vzela, temu beraču in x mu reči: Bog
te stokrat blagoslovi in ti aninisi življenje podeli. Ko pride domu, da res operacu
prvi klob. On ga pa prevzame ker reče: Inčine si ti in pra, r kteri si se kadirila,
da si ravno tako tako storila, kakor ti je sovjet svetval, če ne bi te jaz tako zdrabil,
kakor ta klob in v oglej vrgel. Preden pa kakor gre iz hiše reče ženi: Ousti me za naprej,
mi miru in ne kolni me nikdar več, kakor si me storila, zakaj veš, da jaz sem
Veter" in in Bog me je vstvaril, kakor tebe, in mi ljudi moči podelil, kakor tebi tebi.
"Če me še enkrat zakolnes, te pemejim, kakor malin moko. In od čistega časa
ne kolne nobeden kmetu vetra, naj mu se tako škoti dela..